

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er EU-retten, navnlig artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004 ⁽¹⁾, sammenholdt med betragtning 3 til Kommissionens forordning (EF) nr. 832/2005 ⁽²⁾, og artikel 4, stk. 1 og 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 ⁽³⁾ til hinder for, at størrelsen af en markedsaktørs overskudslager fastsættes således, at det gennemsnitlige lager pr. 1. maj i de sidste — højst — fire aktivitetsår, som går forud for 1. maj 2004, multipliceret med 1,2 (som overførselslager) automatisk fratrækkes overskudslageret?

I bekræftende fald ville det da forholde sig anderledes, såfremt størrelsen af overførselslageret og overskudslageret kunne fastsættes under hensyntagen til en vækst i markedsaktørens produktions-, forarbejdnings- eller salgsmængde, den tid det tager landbrugsprodukter at modne færdig, tidspunktet, hvor lagrene blev opbygget, eller andre forhold, som er uafhængige af markedsaktøren?

- 2) Er det i overensstemmelse med EU-rettens formål, navnlig Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003, at hele det lager af landbrugsprodukter, som var i markedsaktørens besiddelse pr. 1. maj 2004, anses for markedsaktørens overskudslager?
- 3) Såfremt markedsaktøren begyndte at drive virksomhed med handel med de pågældende landbrugsprodukter mindre end ét år inden 1. maj 2004, er EU-retten, navnlig artikel 6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004, da til hinder for, at den pågældende markedsaktør selv skal bevise, at størrelsen af det lager af landbrugsprodukter, som var i hans besiddelse den 1. maj 2004, svarer til det lager af landbrugsprodukter, som han sædvanligvis producerer, sælger, eller på anden vis overdrager eller erhverver mod eller uden betaling?

I bekræftende fald ville det da forholde sig anderledes, såfremt forvaltningsorganet uanset markedsaktørens bevispligt er forpligtet til at lægge markedsaktørens erklæring vedrørende landbrugsprodukterne til grund ved fastsættelsen af markedsaktørens overførselslager og overskudslager, idet der tages hensyn til den vækst i markedsaktørens produktions-, forarbejdnings- eller salgsmængde, der har fundet sted efter 1. maj 2004?

- 4) Er opkrævningen af afgift på overskudslagre i overensstemmelse med formålet i Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 og Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004, såfremt det fastslås, at markedsaktøren havde et overskudslager den 1. maj 2004, men han godtgør, at han ved afsætningen af overskudslageret efter 1. maj 2004 ikke har opnået konkrete fordele i form af en prisforskel?
- 5) Kan artikel 6, stk. 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004, hvorefter der ved fastsættelsen af mængden af

sukker, isoglucose og fruktose bl.a. tages hensyn til lagerfaciliteternes kapacitet, fortolkes således, at såfremt en markedsaktørs lagerfaciliteters kapacitet er blevet øget i løbet af det år, der går forud for tiltrædelsen, giver dette grundlag for en nedsættelse af det overskudslager af landbrugsprodukter, som var i en markedsaktørs besiddelse pr. 1. maj 2004, uanset dennes erhvervsaktivitet, forarbejdningsmængde og størrelsen af lagrene af landbrugsprodukter i de aktivitetsår, der går forud for 1. maj 2004, og i de to år, der følger efter 1. maj 2004?

- 6) Er artikel 10 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 til hinder for, at der med en afgiftsafgørelse opkræves afgift på overskudslagre af en markedsaktør, såfremt afgiftsafgørelsen blev truffet i forordningens anvendelsesperiode, den 30. april 2007, men i henhold til national ret først er blevet retskraftig i forhold til markedsaktøren efter udløbet af kommissionsforordningens anvendelsesperiode, og der ikke i national ret ikke gælder en frist for opkrævning af afgift på overskudslagre?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 60/2004 af 14.1.2004 om overgangsforanstaltninger for sukker som følge af Tjekkiet, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiet tiltrædelse, EUT L 9, s. 8.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 832/2005 af 31.5.2005 om bestemmelse af overskudsmængderne af sukker, isoglucose og fruktose for Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet, EUT L 138, s. 3.

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1972/2003 af 10.11.2003 om overgangsforanstaltninger for samhandelen med landbrugsprodukter som følge af Tjekkiet, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiet tiltrædelse, EUT L 293, s. 3.

Sag anlagt den 18. december 2007 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-561/07)

(2008/C 64/32)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved J. Enegren og L. Pignataro, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 2001/23/EF, idet den har opretholdt bestemmelserne i artikel 47, stk. 5 og 6, i lov nr. 428 af 29. december 1990 i tilfælde af en »krisesituation«, jf. artikel 2, stk. 5, litra c), i lov nr. 675 af 12. august 1977, således at arbejdstagernes rettigheder i henhold til direktivets artikel 3 og 4 ikke er beskyttet i tilfælde af overførsler af virksomheder, hvor det er fastslået, at der foreligger en »krisesituation«.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at bestemmelserne i lov nr. 428/1990 (artikel 47, stk. 5 og 6) udgør en tilsidesættelse af direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter⁽¹⁾, da de arbejdstagere i virksomheden, som er optaget i ordningen i kassen for særlig lønintegration, der overføres til erhververen, mister rettighederne i henhold til artikel 2112 i den italienske codice civile, bortset fra eventuelle garantier i henhold til den faglige aftale (den »gunstigere behandling« der er omhandlet i artikel 47, stk. 5).

Dette betyder, at de arbejdstagere i en virksomhed, som er optaget i ordningen for særlig lønintegration (herefter »CIGS«) med henblik på en krisesituation, ikke i tilfælde af overførsel af virksomheden er omfattet af de garantier, der stilles i direktivets artikel 3 og 4.

For så vidt angår artikel 47, stk. 6, fastsættes det i denne bestemmelse, at de arbejdstagere, der ikke ansættes af erhververen, forpagteren eller den nye bestyrer, har en fortrinsret med hensyn til ansættelser, som disse sidstnævnte foretager i løbet af en periode på et år fra overførslen eller i en længere periode, der er fastsat i de kollektive overenskomster. Artikel 2112 i codice civile finder ikke anvendelse på ovennævnte arbejdstagere, der ansættes af erhververen, forpagteren eller den nye bestyrer efter virksomhedens overførsel.

Den italienske regering har ikke bestridt Kommissionens vurdering, hvorefter de arbejdstagere i virksomheden, som er optaget i CIGS-ordningen med henblik på en krisesituation, ikke i tilfælde af overførsel af virksomheden er omfattet af de garantier,

der stilles i direktivets artikel 3 og 4. Regeringen har ikke desto mindre gjort gældende, at direktivets artikel 5, stk. 3, finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

Kommissionen har i stævningen påpeget, at det i henhold til denne bestemmelse er tilladt ved overførsel af en virksomhed, hvor overdrageren befinder sig i en alvorlig økonomisk krise, at aftale ændringer i arbejdstagerens løn- og arbejdsvilkår med henblik på at bevare beskæftigelsesmuligheder ved at sikre, at virksomheden eller bedriften eller en del af virksomheden eller bedriften kan overleve. Denne bestemmelse giver imidlertid kun medlemsstaterne ret til at tillade erhververen og arbejdstagernes repræsentanter at aftale ændringer i løn- og arbejdsvilkår under visse omstændigheder og ikke til at udelukke, at direktivets artikel 3 og 4 finder anvendelse, som det er tilfældet med artikel 47, stk. 5 og 6, i lov nr. 428/90.

⁽¹⁾ EFT L 82, s. 16.

Sag anlagt den 19. december 2007 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-562/07)

(2008/C 64/33)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved R. Lyal og I. Martinez del Peral Cagigal, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 39 og 56 samt EØS-aftalens artikel 28 og 40, da det frem til den 31. december 2006 uligeligt har behandlet kapitalgevinster realiseret af personer uden, henholdsvis med bopæl i Spanien.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.